

РЕШЕНИЕ

№ 946

гр. Бургас, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Даниела Д. Михова
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20222100500476 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на К. Н. К. и С. К. К. от
*** – ответници по предявения иск, срещу Решение №260222/29.10.2021г., постановено по
гр.д.№1229/18г. по описа на Районен съд Несебър, с което е допуснато извършване на
съдебна делба на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 51500.507.43.1.20 по КKKP
на гр.Несебър, находящ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор
51500.507.43, с адрес на имота ***, с предназначение – жилище, апартамент, с площ 57.62
кв.м., с прилежащи 10.85 кв.м., ведно със съответния процент идеални части от правото на
строеж, при квоти ¼ ид.ч. за ишците М. С. Ж. и Л. Г. Ж. и 3/3 4д.ч. за ответниците К. Н. К. и
С. К. К..

Въззивниците излагат много подробни съображения, които за целите на настоящото
изложение следва да бъдат обобщени така:

Решението е недопустимо, поради неправилна правна квалификация, поради
нарушение на материалния и процесуален закон. В заседанието, в което е даден ход по
същество и обявено за решаване, е допуснато съществено нарушение на процесуални
правила, гарантиращи правото на участие на ответниците по делото.

Претендира се при условията на чл.229 т.4 т.5 ГПК решението да бъде обезсилено и
да бъдат преповторени съдопроизводствените действия от въззивната инстанция по разпит
на допуснатите свидетели; алтернативно – делото да бъде върнато на друг
първоинстанционен съд за преповтаряне на съдопроизводствените действия с участие на
ответниците и разпит на допуснатите по делото свидетели по възражението за придобивна
давност, наведено с отговора на исковата молба.

Според въззивниците, обжалваното решение е постановено в противоречие със
състезателното начало чл.8 ГПК, вр. чл.142 ал.2 ГПК и ТР №1/2017 г. на ОСГТК на ВКС. С
отговора на исковата молба и в първото съдебно заседание е направено искане за
разглеждане на делото в присъствие на ответниците и на процесуалния им представител,

като уведомяването да бъде по чл.39 от ГПК, а с молба вх.№264934/03.09.21 г., въззивниците са поискали за отлагане и насрочване от 10.09.21г. за друга дата, поради висящ преюдициален спор по гр.д.№50/2019г. по описа на БОС. Направено е и искане за спиране на делото на осн. чл.229, т.4 и 5 ГПК, което съдът не е уважил, което според ТР №1/09.07.2019г. по т.д.№1/2017г. на ОСГТК на ВКС. В тази насока в хода на изложението си въззивниците многократно излагат съображения.

Съдът не е уважил молбата и е разгледал делото в отсъствието на ответниците, като така е нарушил правото им на защита, като не е събрал своевременно поисканите гласни доказателства и това е довело до неизясняване на фактическата обстановка по делото. В тази насока в хода на изложението си въззивниците многократно излагат съображения.

Според въззивниците районният съд допуснал нарушение на чл.146, ал.2 от ГПК, тъй като с доклад на делото не дал указания на ответника, че не сочи доказателства за факти и обстоятелства, изложени в отговора на исковата молба.

Според въззивниците, процесуално нарушение е налице и предвид обстоятелството, че съдията - докладчик е дал ход и по същество при грубо нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила и при условията на чл. 22, ал.1, т. 6 ГПК, т.к. в хода на делото многократно му е искан отвод; това поражда основателно съмнение в „безпристрастността на съдията“. В тази насока в хода на изложението си въззивниците многократно излагат съображения.

На второ място, оплакванията на въззивниците касаят неправилност, поради необоснованост и неправилно приложение на материалния и процесуалния закон на решението, т.к. съдът е кредитирал оспорени като частни документи с отговора на исковата молба и чл. 183 ГПК. В противоречие с процесуалните правила не са обсъдени всички твърдения и доводи на страните в подадения отговор на исковата молба; не са били налице процесуално правните предпоставки за даване ход по същество и обявяване на решението за решаване; превратно и безкритично са обсъдени доказателствата по делото и са изведени различни правни изводи от тези на районния съд, които от своя страна обуславят отхвърляне на ищцовата претенция.

Според въззивниците, ищите не са установили правото си на собственост; не са оспорили предварителен договор от 02.06.2009г., както и възраженията, въведени от ответниците с отговора на исковата молба, а съдът е постановил допускане делба, основавайки го на предположения досежно и служебно известните неподлежащи на доказване данни за поредност на вписани актове, искова молба, без да вземе предвид изложените в отговора възражения. Това е довело до постановяване на решението при липса на мотиви – без да са обсъдени всички доводи и всички доказателства и да са изложени мотиви защо приема едни, а отхвърля други.

Според въззивниците съдът не е обсъдил възражението на ответниците във връзка с чл.79 ЗС въведено с отговора на исковата молба за погасителна давност в полза на ответниците, което е довело до неправилно приложение на императивни разпоредби на материалния закон, в противоречие на практиката на съдилищата и на ВКС. Налице е превратно тълкуване на събраните доказателства и релевирано възражение за наличие на придобивна давност в полза на ответниците, съпоставено с писмените по делото доказателства (предварителен договор от 06.02.2009 г. за покупко продажба на процесния имот), с допуснатите двама свидетели относно предадено владение и заплатена цена на 06.02.2009 г.

Според въззивниците, процесният имот е изключителна тяхна собственост, на основание придобивна давност, на която те са се позовали с отговора на исковата молба, което възражение не е обсъдено от съда, както и други, направени при условията на евентуалност възражения. В тази насока в хода на изложението си въззивниците многократно излагат съображения.

Съдът е допуснал двама свидетели по релевираните възражения за придобивна давност в полза на ответниците, за непрекъснато и необезпокоявано владение от датата на сключен предварителен договор 2009 г. и заплатена цена, за предадено владение от продавачите и упражнявана непрекъснато необезпокоявано владение до 18.03.2019 г., когато е връчена искова молба, но е дал ход на делото в отсъствие на ответниците и не е събрал

тези доказателства.

Според въззивниците, с оглед правната същност и целта на института на вписването, съдът следи служебно; необсъдените нотариалните актове, обективирани като доказателство, предварителния договор, вписаните в СВ актове, предхождат както постановлението за възлагане така и исковата молба; поради това правата, придобити от трети лица преди вписване на исковата молба не се засягат. Отношенията между страните в разглеждания случай се уреждат и от правилата относно конкуренцията между вписаните актове, касаещи един и същи имот. Субективната добросъвестност или недобросъвестност е и релевантна при конкуренцията между няколко вписани акта, защото не може да преодолее специалното оповестително - защитно действие на вписването като обективен критерий за разрешаването на конкуренцията между няколко вписани акта. Публичната продажба на имот, който не е собственост на длъжника няма вещно – прехвърлителен ефект.

Въззивниците излагат оплаквания досежно доклада, обективиран в Определение №586/30.04.2019г., като го считат за неясен. Ответниците са оспорили доклада и са навели възражения за нередовност на исковата молба – за нейната недопустимост на исковата молба, за процесуално правна легитимация на ищците и ответниците, предвид обстоятелството, че ищцата Л. Ж. не е вписана в постановлението за възлагане. Не е уважено искането за отвод на съдилищата с район Несебър и Бургас; не е открито производство по чл.193 ГПК, относно оспорените частни документи ангажирани с исковата молба, които са кредитирани с решението; не е извършена служебна справка в СВ за вписани нотариални актове за ответниците и прилагане на нотариалната преписка по делото; не е изискано изпълнително дело; оставено без уважение на конституиране на трето лице помагач – ЧСИ.

Според въззивниците решението е постановено в нарушение нормата на чл.17, ал.1 ГПК, според която гражданският съд взема становище по всички въпроси, които имат значение за решаването на делото. Решаващият състав се е съсредоточил да излага мотиви относно взаимоотношения между ищеца и трети по делото длъжника изпълнителни дела, какви действия били извършени и пр., а същевременно е приел за несъотносим за спора по делбата спора по гр.д.№50/19 г. БОС;

Въззивниците обосновават възражението си за придобиване на имота по давност – според тях владението на имота е предадено въз основа на предварителен договор, продължило е 10 години непрекъснато и необезпокоявано; купувачът по предварителен договор, който е заплатил цената, владее имота на правно основание, което е годно да го направи собственик., в който смисъл е Решение №520 от 05.08.2010г. по гр. дело №1070/2009г. на ВКС, I г.о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК.

Въззивниците излагат съображения, основани на ЕКПЧОС -чл. 6 във вр. с Протокол No1, досежно защитата на правото на собственост, имащо абсолютен характер и произтичащото задължението на останалите правни субекти да го зачитат и да се въздържат от действия , които го смущават и ограничават. В тази връзка отново излагат съображения за упражнявана фактическа власт върху имота, считано от предварителен договор от 06.02.2009 г.

Въззивниците обосновават приложението на чл.154, ал. 1 ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения и нарушаване на нормата от съда. Според тях решението противоречи на чл. 2, чл.3, чл.9, чл.10, чл.11, чл.12, чл.22, т.6, чл.183, чл.344, ал.1 ГПК. Анализират същността и характера на производството за съдебна делба, като исково производство, чрез което се установява и принудително се осъществява потестативното право за прекратяване на съсобствеността. Считат, че с оглед особения характер на производството и въпросите, които се разрешават в първата фаза, следва да се приеме, че релевантно между страните по делото е дали между тях е налице съсобственост върху процесните недвижими имоти, като по отношение на процесния имот. В този смисъл спорният момент между страните, пренесен и пред въззивната инстанция, се концентрира върху това, дали ответниците са придобили по давност целият имот както налице ли е валидно процесуално материална легитимация на ответниците по делото, които възражения не са обсъдени с решението.

Въззивниците извършват анализ на нормите на чл.146 ГПК, чл.143, ал.2, чл.145, ал.1

ГПК, относно съдържанието на доклада и задълженията на съда в тази връзка, съдържанието на протокола от съдебно заседание досежно доклада и доказателствените искания на страните и крайния момент, в който същите могат да бъдат направени с оглед изясняване твърденията на страните за фактите и начина, по който следва да ги докажат, в светлината на Тълкувателно решение №1/2013 г от 09.12.2013 г, постановено по тълк.дело № 1/2013 г на ОСГТК на ВКС.

На следващо място въззивниците излагат съображения, досежно активната и пасивна процесуална легитимация на страните в исковото производство и страните в изпълнителното производство, от публичната продан в което ищците черпят правата си. Излагат аргументи, че вискател е лицето, посочено в листа като кредитор, а длъжник - само лицето, посочено като такъв по материалното правоотношение каквито в случая не съществуват между ищците и ответниците. Поради това принудителното изпълнение не може да бъде предприето и осъществено срещу лица, които не са посочени като длъжници в изпълнителния лист, въз основа, на който е образувано производството по принудително изпълнение, освен в случаите, когато изпълнителния лист има действие и за трети лица съгласно разпоредбата на чл. 429, ал. 2 и ал. 3 ГПК какъвто не е настоящия случай, като по същество на спора ищеца не установи валидно вещно прехвърлително действие и не е обсъдено с решението нито са изложени мотиви по тези възражения.

Обсъжда се разпоредбата на чл. 522 ГПК, според който въводът във владение се извършва в случаите, когато недвижимият имот се намира във владение на длъжника - каквито доказателства не са налице нито са оборени в производството от ищеца. Законът не изключва възможността при извършването на описа и на въвода съдебният изпълнител да намери имота във владение на трето лице - каквито доказателства също не са налице, като случая не е и в настоящата хипотеза.

Аргументи въззивниците излагат и досежно нормата на чл. 523 ГПК - въвод срещу трето лице, за което не са налице доказателства; това трето лице е различно от длъжника по изпълнителния лист. Според въззивниците, съдът не е изложил мотиви на възраженията, с които е оспорено като нищожно постановление за възлагане и привидно основание, на осн. чл. 44 вр. чл. 26 ал. 2 ЗЗД, по иска получено без основание, без да обсъди писменото доказателство, ангажиран предварителен договор 06.02.2009 г, неоспорен от ищеца по делото.

Според въззивниците, публичната продан проведена на 27.04.2018 г. предхожда постановяването на ТР№1 от 10.07.2018 г., от една страна, от друга влиза в колизия на ТР № 2/2017 гр.София 09.07.2019 год.

Излагат подробни аргументи досежно преюдициалност на иск по чл.135 ЗЗД спрямо тук предявения иск, в контекста на наличието на предпоставки за спиране на настоящото производство на осн. чл.229, ал.1, т.4 ГПК. Анализират характеристиките на иска по чл.135 ЗЗД и материалните и процесуални предпоставки за неговото предявяване – качество на кредитор и длъжник, разпоредителна сделка, увреждаща кредитора, знание на длъжника за увреждането, знание или презумпцията на знание на приобретателя, за да се обоснове тезата, че след като ищците не са предявили иск по чл.135 ЗЗД, искът им за делба е преждевременно предявен.

При обсъждане на тълкуванията на закона, дадени с ТР №2/2013г на ВКС, досежно прекъсване на давността, предвид това, че вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433 ал.1 т.8 ГПК, поради перемпция по силата на закона – по право.

Според въззивниците, решението противоречи на ТР 3/2015 гр.София, 10.07.2017 год., според което не може да се извърши въвод във владение срещу трето лице, което е придобило владението върху имота преди завеждане на делото, по което е постановено изпълняваното решение.

Воззивниците претендират въззивния съд служебно да извърши проверка и да приложи постановките на ТР № 1 /2017 г, на ВКС и разяснения във връзка с хипотезата на чл.229 ал. I т. 4 от ГПК дадени в ТР № 1/09.07.2019 г. по т.д. № 1/2017 г. ОСГТК, според което основаниято за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е налице, когато има висящ процес

относно друг спор, който е преюдициален и по който със сила на пресъдено нещо ще бъдат признати или отречени права или факти, релевантни за субективното право по спряното производство. Считат, че решението е решението е нищожно, т.к. е постановено при наличие на основанията за спиране чл.229 т.4 т.5 ГПК.

Въззивниците претендират въззивният съд да приложи тълкувателните мотиви по т.5 на ТР №7/31.07.2017 г. по т.д.№ 7/2014 г. на ОСГТК, в които тази зависимост е обяснена и със съотношението между различните спорни предмети на двете дела, при което разрешаването на спора по обусловения иск е предпоставено от установителното действие на силата на пресъдено нещо на решението по преюдициалното правоотношение – гр.д. №50/19г. на БОС.

Въззиваемите – ищци М. С. Ж. и Л. Г. Ж., чрез адв. Танев представят в срока по чл.263, ал.1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба. В него излагат съображения за потвърждаване на обжалваното решение. Считат жалбата за неоснователна, а решението на първата инстанция — за валидно, допустимо, правилно и законосъобразно.

Споделят изводите на съда, че ответниците са редовно призовани от преди, поради което е даден ход на делото, приключено е събирането на доказателства, предоставена е думата по същество и е обявено делото за решаване.

Въззиваемите оспорват позоваването в жалбата на входирана от ответниците молба от 03.09.2021 г. за издаване на ход и отлагане на делото в заседанието на 10.09.2021 г. Излагат предходната хронология на проведените заседания и направените искания, за да обосноват извод, че за датата, за която е било отложено делото, ответниците са били редовно призовани по реда на чл. 56, ал. 2 ГПК на основание на предходно изпратените им и редовно връчени призовки за заседанието на 10.09.2021 г.

Според въззиваемите, на ответниците е предоставена възможност да ангажират свидетели, от която не са се възползвали и в последното заседание не са участвали лично или чрез представител, без да са налице уважителни причини. На второ място считат, че гласните доказателства са ирелевантни за предмета на делото с оглед посочените от процесуалния представител на ответниците факти и обстоятелства, които да бъдат установени чрез тях - за доказване предаването на владението на процесния имот от 2009 г., сключения предварителен договор за него и изплатената сума за закупуването му през 2009 г. Установяването на тези обстоятелства по никакъв начин не би могло да се отрази на валидното придобие на публична продан от ищите през 2018 г. на ¼ % ид. част от имота поради факта, че неписаните вещни права преди наложената през 2010 г. възбрана в полза на М. С. Ж. не могат да му се противопоставят като възискател по силата на правилото на чл.453. т.1 ГПК. Твърдението в отговора на исковата молба за придобие на имота от ответниците по давност е без конкретно значение за спора, щом евентуалното придобие по този начин не е удостоверено във вписан нотариален акт, респективно — в съдебно решение.

Поради това въззиваемите считат, че събирането на гласни доказателствени средства е ирелевантно.

Въззиваемите споделят изводите на НРС относно действието на вписаната на 13.09.2010 г. възбрана и непротивопоставимостта ѝ на възискателя М. С. Ж. на прехвърлянето през 2017 г., извършено от длъжника Р. Т. К. в полза на ответника К. Н. К..

По оплакването в жалбата за неоснователен отказ на съда да спре производството по делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК поради твърдян преюдициален спор, образуван в гр. дело №50/2019 г. на БОС, считат, че този въпрос е окончателно решен с Определение № 60100/23.09.2021 г. по ч.гр. дело № 2769/2021 г. на ВКС, постановено по повод обжалване от ответниците на протоколното определение от 03.09.2019 г. на НРС.

Оспорват твърденията във въззивната жалба за недопустимост на решението на Несебърския районен съд, за твърдяната предубеденост на съдията в районния съд.

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивната жалба е подадена в законния срок, от лице, за което съществува правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение; отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261, поради което е

допустима.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С договор за доброволна делба, сключен на 19.12.2006г., трети на настоящия спор лица Р. Т. К. и съпругата му М. Х.К., както и В. Б. И. и Н. Т. И., са придобили в режим на СИО и съсобственост, недвижим имот – апартамент №***, съставляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 51500.507.43.1.20 по КККР на гр.Несебър, находящ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор 51500.507.43, с адрес на имота ***, с предназначение – жилище, апартамент, с площ 57.62 кв.м., с прилежащи 10.85 кв.м., ведно със съответния процент идеални части от правото на строеж.

С договор за покупко – продажба, сключен с нотариален акт №159/27.04.2016г. на нотариус Ст.Ангелов, съпрузите И. са продали на ответниците К. Н. К. С. К. К. - съпрузи, ½ ид.ч. правото на собственост върху описания недвижим имот.

Видно от представената молба, пред ЧСИ Илко Бакалов, рег.№705 на НК, е било образувано изп.д.№176/2010г. по молба на кредитора и настоящ ищец М. Ж., срещу длъжник Р. К., за принудително събиране на сумата 36126 лева. За обезпечаване на принудителното изпълнение, на 13.09.2010г., по искане на кредитора Ж. е вписана възбрана върху ¼ ид.ч. от процесния имот – частта на Р. К. в съсобствеността. Делото е преобразувано пред ЧСИ Тотко Колев под №20/2016г. и е извършена публична продажба на имота. С Постановление за възлагане от 27.04.2018г., на ищеца М. С. Ж., през време на брака му с ищцата Л. Ж., е възложено правото на собственост върху ¼ ид.ч. от гореописания недвижим имот.

Ищите претендират извършване на съдебна делба между тях и ответниците, при квоти ¼ ид.ч.за двамата ищци и ¾ ид.ч. за двамата ответници.

Ответниците оспорват иска. Заявяват, че са собственици на целия претендиран недвижим имот, т.к. са придобили и останалата ½ ид.ч. чрез договор за покупко – продажба от К.. Видно от представения договор за покупко – продажба, сключен с нотариален акт №***г., на нотариус Л.Чуткина, съпрузите К. са продали на ответниците К. Н. К. и С. К. К., ½ ид.ч. правото на собственост върху същия недвижим имот.

Евентуално твърдят, че длъжникът по изпълнителното дело Р. К. не е бил собственик на възложените на ищите ¼ ид.ч. от имота, поради което и последните не са могли да ги придобият валидно. Заявяват, че по силата на предварителен договор за покупко – продажба, сключен с К. на 06.02.2009г., са получили владението върху целия процесен имот и са го упражнявали необезпокоявано и непрекъснато до предявяване на иска, поради което са го придобили на основание давностно владение.

Заявяват, че постановлението за възлагане е неистински документ, т.к. в него е посочено, че длъжник по изпълнителното дело е ответникът К., което не отговаря на действителността. Оспорват качеството на ищеца М. Ж. на кредитор на длъжника Р. К.. Намират, че е следвало кредиторът да предяви иск по чл.135 ЗЗД за оспорване на сделката, с която Р. и М. К. са прехвърлили на К. и С. К. правото си на собственост върху ½ ид.ч. от процесния имот. В тази връзка по делото е представена искова молба, видно от която Р. К. е предявил срещу К. К. иска по чл.439 ГПК. Образувано е гр.д.№50/2019г. Обосновавайки се с производството по това дело, ответниците са поискали спиране на настоящото на осн. чл.229, ал.1, т.4 и 5 ГПК, което им искане е оставено без уважение на всички съдебни инстанции.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл.209, ал.1 ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. След като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, като мотивите на първоинстанционния съд следва да бъдат споделени на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение следва да се каже:

Правото на собственост върху процесния имот, съгласно договора за доброволна

делба от 2006г., е придобито от съпрузите Б. и К. при равни квоти. Първите са се разпоредили валидно в полза на ответниците К. със своята ½ ид.ч. със сделката от 2016г.

Сделката, сключена през 2017г., с която съпрузите К. са продали на ответниците К. своята ½ ид.ч., е валидна между страните по нея и за третите лица, но същата, досежно частта на Р. К. - ¼ ид.ч., е относително недействителна спрямо ищеца Ж., на осн. чл.452, ал.2 ГПК. След като в рамките на изпълнителното дело на 13.09.2010г. е била вписана възбрана върху частта от имота, принадлежаща на длъжника К., извършеното от него разпореждане по силата на закона е недействително спрямо Ж., без да е необходимо същият да проведе успешно иск по чл.135 ЗЗД за прогласяване на относителната недействителност. По този въпрос е налице трайна и непротиворечива съдебна практика (напр. Решение № 264 от 18.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 915/2012 г., IV г. о., ГК, според което „Сделката която се претендира да е увреждаща е сключена след вписване на възбраната, поради което спрямо ищцата сделката е недействителна на основание чл. 452, ал. 2 ГПК. Целените от ищцата с иска по чл. 135, ал. 1 ЗЗД гражданскоправни последици (относителна недействителност на разпоредителното действие) са настъпили още с вписване на възбраната, поради което предявеният иск е недопустим“. В този смисъл е и Определение № 247 от 10.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 701/2016 г., IV г. о., ГК, „С конститутивния иск ищецът цели настъпването на една правна промяна в гражданските правоотношения между страните по делото. Когато търсената правна промяна е настъпила по друга причина, конститутивният иск е недопустим, тъй като правната промяна не може да бъде предизвикана повторно. С павловия иск ищецът цели да бъде обявена недействителността на една правна сделка или едно действие по отношение на него. Когато същият правен ефект е настъпил поради друга причина (поредност на вписванията в нотариалните книги) или е налице по-тежък порок (прогласена нищожност на сделката по отношение на всички), павловият иск е недопустим, тъй като правната промяна не може да настъпи повторно“).

Възражението на ответниците, че са придобили тази ½ ид.ч. на основание давностно владение, започнало с предварителен договор от 2009г. е неоснователно. Дори да се приеме твърдението им, че от датата на договора са упражнявали фактическа власт (corpus) върху имота, същата не е била придружена от субективно отношение (animus) като към своя вещ. Това е така, защото със сключения на 2017г. договор за покупко – продажба, ответниците са признали, че до датата на сделката собственици на ½ ид.ч. са К.. Освен казаното, вписаната върху имота възбрана през 2010г. и насоченото принудително изпълнение по искане на вискателя Ж., съставляват пречка за давността. Най-сетне, предявяването на иска за делба през 2018г. и вписване на исковата молба на 13.12.2018г., евентуалното давностно владение, започнало с предварителния договор от 06.02.2009г. е прекъснато.

Искането за спиране на настоящото производство, до приключване на производството по гр.д.№50/19г. по описа на БОС, е оставено без уважение с произнасяне на три съдебни инстанции, поради което настоящата инстанция не следва да го обсъжда.

Всички възражения, касаещи извършените по изпълнителните дела изпълнителни действия, в т.ч. и изпълнителния титул и качеството на Р. К. на длъжник, погасяване на вземането му по давност или не, са неотносими към предмета на спора. Ответниците не са процесуални субституенти на това трето лице, за да защитават правата му в изпълнителното дело. Освен това, видно от представените доказателства, същият е предявил за защита правата си в отделно производство.

Искането за изключване на писмени доказателства на осн. чл.183 ГПК е неоснователно, т.к. верността на представените преписи е удостоверена с подписа на процесуалния представител на ищите на осн. чл.32 от Закона за адвокатурата.

По оплакванията, касаещи нарушение на чл.17, ал.1 ГПК и други процесуални норми от първоинстанционния съд, следва да се каже: съдът следва да вземе становище по всички въпроси, които имат значение за решаване на делото и в тази връзка да събере и обсъди относимите към тях доказателства. Поради това не съставляват процесуални нарушения актовете на съда, с които той не допуска събирането на някои поискани от страните доказателства, както и необсъждането на събрани такива, които намира, че нямат отношение към спорния предмет.

По изложените съображения, въззивната инстанция намира, че по делото е

установено че ищите са собственици на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а ответниците – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния имот. Ето защо искът за делба е основателен. Първоинстанционното решение, с което той е уважен, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260222/29.10.2021г., постановено по гр.д.№1229/18г. по описа на Районен съд Несебър.

Настоящото решение подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____